

Federation of Afghan Resident Organizations in Europe

قطعهنامه کنفرانس

افغانستان به کدام طرف سوق میشود، دوام نظام فعلی، امارت، سوریه ای شدن یا...؟

۲۷ جولای ۲۰۲۱، هالند

به سلسله کنفرانس های سالانه فدراسیون سازمانهای پناهندگان افغان در اروپا (فارو) بتاريخ ۲۵ جولای ۲۰۲۱، بیست و یکمین کنفرانس خود را تحت عنوان " افغانستان به کدام طرف سوق میشود، دوام نظام فعلی، امارت، سوریه ای شدن یا...؟ " بنا به شیوع مجدد مرض کوید ۱۹ در اروپا بصورت آنلاین برگزار شد. بیش از (۴۵) تن از هموطنان ما شامل دانشمندان، شخصیتهای مستقل سیاسی، شعرا و نویسندگان و نمایندگان سازمانهای افغان های مقیم اروپا و داخل کشور اشتراک داشتند. در گام نخست اشتراک کنندگان و سخنرانها به بحث پیرامون انکشافات اوضاع امنیتی اخیر، تغییرات در جغرافیای جنگ و عوامل آن پرداختند که بصورت مبسوط در ذیل خلاصه میگردد:

وخامت بیشتر وضع امنیتی افغانستان مایه نگرانی شدید هموطنان در داخل و خارج گردیده است. تسلیم دهی ولسوالی

ها توسط دولت به طالبان و تسخیر بعضی مناطق توسط مخالفین باعث وسیع شدن ساحه جغرافیائی حاکمیت نظامی

آنان گردید که ظاهراً غیر مترقبه به نظر میرسد، اما طالبان و حامیان خارجی شان برای این حملات نظامی طی

تقریباً دو دهه اخیر بستر های سیاسی و نظامی لازم را بتدریج اما بگونه استراتیژیک ایجاد کرده بودند. بستر سازی

استخباراتی از طریق به خدمت گرفتن افرادی از اقوام مختلف در ولسوالی ها و شهر ها در سرتاسر کشور از یکسو

وسرباز گیری نسل جوان از مدارس دینی که منبع تمویل آنها حامیان منطقوی و بین المللی طالبان است از جانب

دیگر.

با وصف هشدار های قبلی که قطعهنامه کنفرانس های ۲۰۱۵ و ۲۰۱۶ فارو هم بخشی از آن بود، دولت افغانستان و

حامیان بین المللی اش در محدود ساختن زمینه فعالیت وسیع طالبان و حامیان شان اقدام جدی انجام ندادند و نتیجه این

تغافل رامیتوان امروز در بدتر شدن وضع امنیتی در سرتاسر کشور مشاهده کرد.

طالبان در اطراف ولسوالی ها، در قریه جات متمرکز بودند، با کمبود نیروهای دولتی در یک چشم به هم زدن

توانستند در جغرافیای نظامی تغییرات ایجاد کنند و ولسوالی های زیادی را از چنگ دولت در اثر بی کفایتی، کم کاری

و عدم توجه بدست بیاورند، به گفته شبکه تحلیل گران افغانستان آن مراکز به «سیب های شباهت داشت که با دست

میتوان آنرا چید».

مطابق طرح استراتیژیک استخبارات دول حامی طالبان، تسخیر مراکز این ولسوالی ها برای مرحله جنگ روانی

چند هفته اخیر که هدف عمده آن تضعیف مورال نیرو های امنیتی و دفاعی و وادار ساختن به تسلیمی یا ترک قطعات

شان باشد، عمداً به تعویق انداخته شده بود. با تأسف این تاکتیک دقیقاً سنجیده شده و برخوردار از کمک عناصر نفوذی

در دولت (ستون پنجم)، در شرایطی که استخبارات دولت بخواب تابستانی فرو رفته بود، بسیار کارا واقع شد. پیشروی

نظامی طالبان بر علاوه اینکه به موفقیت سیاسی نه انجامید، بر عکس دول همسایه، منطقه و سایر قاره ها را متوجه

ساخت که تحریک طالبان میتواند در صورت پیروزی نظامی خطر جدی و بالقوه متوجه آنها باشد. برخی دول منطقه

در مورد پیروزی های نظامی اخیر طالبان خوشنود و راضی به نظر می‌رسند ، که به هر حالت تلاش حامیان طالبان برای پیروزی نظامی این گروه، خطر سوریه ای شدن جنگ افغانستان را به دنبال دارد که برای مردم افغانستان بدترین سناریو می‌باشد.

اشتراک کنندگان کنفرانس با گفتمان و تحلیل از اوضاع جاری کشور بر نکات ذیل تأکید نمودند :

1. در حالیکه تا چند هفته دیگر حضور نظامیان خارجی در افغانستان خاتمه می‌یابد، ادامه جنگ کنونی که طالبان برای رسیدن به نظام منطبق به خواسته‌های ایدئولوژیک شان بدان توسل جسته اند و حامیان طالبان اهداف استراتژیک شان را به آن وابسته میدانند، برای مردم افغانستان مردود است و کنفرانس آنرا تقبیح میکند. اشتراک کنندگان کنفرانس خواهان آتش بس فوری و بدون قید و شرط توسط طرف های درگیر جنگ کنونی شدند.

2. موافقتنامه دوحه میان امریکا و طالبان در مورد آتش بس یا تقلیل خشونت در مقابل نظامیان و مردم افغانستان تطبیق نشد ، برعکس خشونت در برابر مردم چندین مرتبه افزایش یافت .

پاکستان در ظاهر از کمک در مذاکرات حرف میزند اما در عمل بر مبنای منافع استراتژیک خود بر آتش این جنگ هیزم می‌ریزد. یک دنده گی طالبان در مذاکرات و نا دیده گرفتن خواسته‌های بر حق مردم افغانستان توسط آنها مانع مهم در راه حل سیاسی افغانستان است. دولت افغانستان نیز بنا بر عدم یکپارچگی میان دولتمردان، ضعف مدیریت و عدم تعهد در حلقه‌های بالائی قوای امنیتی - دفاعی ، و فساد در ارکان سه گانه نظام قادر به خاتمه دادن به این جنگ نشده است.

3. آرمان ما یک افغانستان مستقل، آزاد و مردم سالار، متکی بخود ، پیشرفته و غیر وابسته است. ما اشتراک کنندگان کنفرانس اصولاً خواستار صلحی هستیم ، که در آن عدالت اجتماعی و حقوق قربانیان جنگ جنایات ۴۲ سال تأمین شود. متأسفانه وضعیت واقعی افغانستان حالا از چنین صلحی فاصله زیاد دارد. اما خط سرخ مردم افغانستان که ما اشتراک کنندگان این کنفرانس هم جزء آنها هستیم، تضمین حقوق مدنی و سیاسی باشندگان افغانستان بخصوص زنان و کودکان می‌باشد.

4. رهائی ۵۶۰۰ زندانی محکوم یا متهم به جرایم سنگین تروریستی که بخشی از آنها جنگجویان خارجی بودند، باعث تشدید خشونت ها گردید. رسانه ها اطلاع میدهند که اکنون طالبان آتش بس سه ماهه با حکومت افغانستان را مشروط به رهائی ۷۰۰۰ زندانی دیگر شان و حذف نامهای رهبران شان طبق تعهدات امریکا از لیست سیاه ملل متحد ساخته اند. کنفرانس با تأکید بر اهمیت دایمی بودن آتش بس، خواسته‌های فوق طالبان را قبل از وقت میدانند. کنفرانس از سازمان ملل متحد می‌خواهد تا برای تأمین امنیت، صلح و آرامش در افغانستان اقدام جدی نموده و با استفاده از صلاحیت های خویش به طرفین مذاکره فشار بیاورد تا پروسه صلح و مذاکرات از حالت بن بست خارج گردد.

5. وحدت همه اقوام افغانستان صرف از طریق رعایت اصول دیگر پذیری سیاسی ، حقوق مساوی ، برابری ، تضمین رشد متوازن و شایسته سالاری در تقرر در ارگانهای دولتی تأمین شده میتواند. تجربه بیست سال گذشته نشان داده که سهمیه بندی قومی قدرت ، شیوه ناکام برای تحقق واقعی حقوق اقوام بوده و مانع جدی در راه اسقرار ثبات و قانونیت در کشور است.

6. کنفرانس از نقض حقوق بشری در مناطق که تحت کنترل نظامی طالبان قرار داشته وهم به همین تازه گی ها مناطقی را که زیر نفوذ شان قرار گرفته است ، نگرانی شدید خود را اعلام می‌دارد. ارقام و اطلاعات در ماه جولای حاکی از ۲۷۰۰۰۰ بیجا شده جدید درین ولسوالی ها که دولت هم توانائی رسیدگی به نیاز های اولیه همه آنها را ندارد، میباشد. آنچه در این ولسوالی ها جریان دارد عبارت از قطع خدمات ملکی چون صحت ، مکاتب و مدارس ، تلفن ، سرک.... و غیره که قبلاً از طریق دولت ارائه میشد، خانه نشین شدن زنان در مناطق تحت کنترل طالبان، هتک حرمت به زنان و تطبیق جزا های مردود جسمی بالای آنها، منع حضور

زن در محضر عام بدون هم‌رئی محرم شرعی، تخریب دارائی های عامه و سوختاندن تعمیر ها و اسناد ادارات ملکی و بالارفتن سرسام آور قیمت مواد غذایی.

7. کنفرانس بر نقش تأثیرگذار افغانهای مقیم خارج تأکید نمود، فارو میتواند در همکاری و همبستگی با دیگر سازمان‌ها و انجمن‌ها، شعرا و نویسندگان، هنرمندان و سایر فرهنگیان، تجار و نخبه‌گان جامعه برای رسیدن به خواستهای انسانی و عدالتخواهانه مردم خود به اهرم فشار تبدیل شوند. ایجاد اتحاد و هماهنگی میان نهاد های برون مرزی و همسویی شان با رسانه های برون مرزی میتواند گام مهمی دیگری برای مؤثریت این تلاشها باشد. کنفرانس از فارو تقاضا نمود تا در بخش هماهنگی فعالیت های مشترک نقش فعال ایفا کند.
8. اعضای کنفرانس در توافق کامل بریک نکته تأکید نمودند که مردم افغانستان خود حق تعیین سرنوشت خویش را دارند و نگذارند تا کشورهای استعماری، دولت های منطقه و جنایت کاران ۴ دهه اخیر برسرنوشت شان بازی کنند.

قطعنامه هذا بر مبنای یاد داشتهای کمیته تسوید قطعنامه از نظرات سخنرانان و بحث های اشتراک کنندگان در (۸) ماده فوق ترتیب و بنا بر عدم مواصالت نظر مخالف در مدت معینه نظر خواهی تصویب گردید.

(ختم)